

DÉU O MAMMÓ?

Dissabte 13 de gener

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Salms 33:6-9; Mateu 19:16-22; 1 Pere 1:18; Hebreus 2:14, 15; Èxode 9:14; Salms 50:10.

PER MEMORITZAR:

“Per aquest motiu, precisament, Déu també l'exalçà eminentment i li donà el Nom que està per damunt de tot altre nom, perquè en el Nom de Jesús tots els éssers del cel, la terra i l'abisme dobleguin els genolls, i tots els llavis proclamïn que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare” (Filipencs 2:9-11).

Déu no malgasta paraules en explicar la seva perspectiva sobre l'obsessió excessiva amb els diners i les coses materials. Les paraules de Crist al ric cobdiciós que, tot i que el Senyor el beneïa, atresorava i atresorava el que tenia, haurien de despertar en tots nosaltres el temor de Déu: “Insensat! Aquesta mateixa nit et reclamaran l'ànima; i tot el que has acabat, per a qui serà? Així passa amb tothom qui acaba per a si mateix i no és ric de cara a Déu” (Lluc 12:20, 21).

Servir a Déu i servir als diners són accions mútuament excloents. És una cosa o l'altra, Déu o Mammó. És una il·lusió pensar que podem tenir-ho tot a la vegada, perquè portar una doble vida, tard o d'hora, ens afectarà. Podem enganyar als altres, potser fins i tot a nosaltres mateixos, però no a Déu, a qui algun dia haurem de rendir-li comptes.

Hem de prendre una decisió i, com més vacil·lem, posem excuses o ens demorem, més forta serà la influència que els diners i l'amor als diners exerciran sobre la nostra ànima. La fe requereix una decisió.

Allò que hauria de fer que la nostra decisió sigui molt més fàcil és centrar-nos en qui és Déu, el que ell ha fet per nosaltres i el que li devem.

CRIST, EL CREADOR

Llegeix Gènesi 1:1; Salms 33:6 al 9; Isaïes 45:11, 12; Jeremies 51:15; i Joan 1:3. Què ens diuen aquests versicles sobre les bondats del món material?

“Va ser Crist qui va desplegar el cel i va tirar els fonaments de la terra. Va ser la seva mà la que va penjar els mons en l'espai i va modelar les flors del camp. Ell va formar ‘les muntanyes amb la seva força’; ‘El mar és seu, perquè ell el va fer’ (Salms 65:6; 95:5, *SBT*). Va ser ell qui va omplir la terra amb bellesa i l'aire amb cants. I sobre totes les coses a la terra, l'aire i el cel va escriure el missatge de l'amor del Pare” (*DTG* 11, 12).

Les coses materials, per si mateixes, no són dolentes. A diferència d'algunes religions, que ensenyen que el món material i la matèria mateixa són dolents o malvats i que només les coses espirituals són bones, la Bíblia valora el món material.

Al capdavant, el mateix Jesús el va crear. Com, llavors, podria ser dolent? Malauradament, com pot passar amb tots els dons de Déu, pot pervertir-se i *utilitzar-se per al mal*, però això no fa que el do original sigui dolent. La Bíblia adverteix contra l'abús i la perversió de les coses que Déu ha creat en aquest món, però no contra les coses en si.

Ben al contrari, Déu va crear el món material, i també volia que el seu poble gaudís dels fruits i beneficis d'aquest món: “I podràs fruit amb alegria de tot el bé que Jehovà, el teu Déu, et dona a tu i a la teva família, i també en faràs gaudir el levita, el foraster, l'orfe i la viuda que conviuen amb tu” (Deuteronomi 26:11; *veure també* Deuteronomi 14:26).

Jesús és el Creador (Joan 1:1-3), i la terra és una simple mostra del que ha fet. La seva capacitat creadora li dona una perspectiva única sobre la vida mateixa i sobre els que hi viuen en la terra. Ell coneix el valor de les coses materials; i ens les va donar per al nostre benefici i fins i tot per al nostre delit. Déu també sap què passa quan la humanitat perverteix aquests dons, o fins i tot quan converteix aquests dons en un fi en si mateix, sent que aquests dons, igual que amb totes les coses, estaven destinats a ser utilitzats per a gloriificar Déu.

Contempla al teu voltant les increïbles bondats del món creat. Fins i tot després dels estralls del pecat, en gran part encara podem veure la bondat inherent. Què ens diu la bondat del món creat sobre la bondat del seu Creador?

FILLS DE DÉU / FILLS DE L'HOME

Com a cristians, creiem que Jesús era completament Déu i completament humà. Aquesta unió del diví i l'humà fa que la seva perspectiva sigui única pel que fa a allò que és important a la terra i a allò que és important per a l'eternitat. El fet que no puguem comprendre com va ser possible que Jesús tingués una naturalesa divina-humana no anul·la aquesta veritat, així com el fet que algú no entengui aerodinàmica tampoc pot impedir que un avió voli.

“Aquí hi ha dos misteris pel preu d'un: la pluralitat de persones dins de la unitat de Déu, i la unió de la Deïtat i la humanitat en la persona de Jesús [...]. No hi ha res en la ficció que sigui tan fantàstic com aquesta veritat de l'encarnació” (J. I. PACKER, *Knowing God*, pàg. 53).

Una de les raons per les quals Jesús va venir a aquest món va ser per mostrar-nos com de amorós i afectuós és Déu, i quant ens cuida a cadascú. Lluny de ser una deïtat freda i llunyana, com alguns creien, Jesús va revelar el veritable caràcter del nostre Pare celestial.

No obstant això, Satanàs ha intentat separar els éssers humans de Déu. Ha tractat de despersonalitzar-lo, representant-l'ho com algú que no es preocupa per nosaltres. Satanàs fa tot el possible, per tots els mitjans, perquè no arribem a conèixer ni experimentar la realitat de la bondat i la gràcia de Déu. Un amor desmesurat per les coses materials és una de les tàctiques de Satanàs que, per aconseguir aquest fi, funciona bé.

Llegeix Mateu 19:16 al 22. Què ens diu aquesta història sobre la manera en què Satanàs pot utilitzar el nostre amor per les coses materials per mantenir-nos allunyats del Senyor?

Imagina't al mateix Jesús, Déu fet carn, parlant-li a aquest jove que, òbviament, sabia que Jesús era algú especial. Però, què va passar? Va permetre que la seva gran riquesa, el seu amor per les coses materials, el separessin de la mateixa persona de Déu. L'amor al món i a les coses materials el van encegar tant que, tot i que estava trist, aquesta tristesa no va ser suficient per impulsar-lo a fer el correcte. No estava trist perquè perdria les seves possessions (no les va perdre). Es va entristir perquè estava perdent la seva ànima per aquestes coses.

Siguem rics o pobres, de quina manera podem assegurar-nos de mantenir una relació correcta amb les coses d'aquest món?

CRIST, EL REDEMPTOR

L'endeutament no és un principi del Cel. Però Adam i Eva van pecar i la transgressió d'una llei va implicar la mort. Així, la humanitat es va convertir en deutora de la justícia divina. Estàvem en fallida, espiritualment insolvents per causa d'un deute que mai no podríem pagar.

L'amor de Déu per nosaltres va posar en marxa el pla de redempció. Jesús es va convertir en una garantia, un “fiador” per a nosaltres (Hebreus 7:22). La identitat de Crist com a Redemptor és el que revela la transacció més important mai realitzada. Només el sacrifici de la seva vida podia aconseguir el pagament requerit per la justícia divina. Quan la justícia i la misericòrdia es van abraçar a la creu, Jesús va pagar el deute de pecat que havíem de pagar nosaltres. L'univers no havia vist ni presenciat la manifestació d'aquesta riquesa que es va utilitzar per pagar la redempció de la humanitat (Efesis 5:2).

“Al vessar tots els tresors del cel en aquest món, en donar-nos en Crist tot el cel, Déu ha comprat la voluntat, els afectes, la ment i l'ànima de cada ésser humà” (PVGM 261, 262).

Llegeix cada un dels següents versicles i enumera de què ens ha salvat Crist. Colossencs 1:13; 1 Tessalonicencs 1:10; 1 Pere 1:18; Hebreus 2:14, 15; Gàlates 3:13; Apocalipsi 1:5.

Del mot grec *tetelestai*, a Joan 19:30, s'ha dit que és la paraula més important que mai s'hagi pronunciat. Significa “s'ha complert”, i és l'última declaració que Jesús va fer a la creu. La seva declaració final va significar que la seva missió estava complerta i que el nostre deute “es va pagar en la seva totalitat”. Ell no ho va expressar com algú sense esperança, sinó com qui va aconseguir la redempció d'un món perdut. La creu de la redempció revela un esdeveniment passat, amb un efecte present i una esperança futura. Jesús va donar la seva vida per destruir el pecat, la mort i les obres del diable d'una vegada per totes. Això vol dir que, encara que no ho mereixem, som redimits (Efesis 1:7). Albirar les meravelles de la salvació és trepitjar terra santa.

Crist com Redemptor és la imatge més sublim de Déu. El seu interès suprem és redimir-nos. Això revela la seva perspectiva cap a la humanitat i, especialment, mostra el molt que Jesús valora el fet de tenir una relació amb nosaltres. Amb la justícia saldada, Crist dirigeix la seva atenció a la nostra resposta al seu sacrifici.

Pensa en això: Crist va pagar el deute, de manera total i plena, per tot el mal que tu has fet. Quin hauria de ser la teva resposta? (Veure Job 42:5, 6.)

UN DÉU GELÓS

En la seva confrontació amb el faraó, Déu va declarar: “Perquè aquesta vegada enviaré tots els meus flagells contra la teva persona i contra els teus consellers i contra el teu poble, perquè sàpigues que no hi ha ningú com jo sobre tota la terra” (Èxode 9:14).

Què va voler dir el Senyor quan va dir que “no hi ha ningú com jo sobre tota la terra”?

“És impossible per a les ments finites dels homes comprendre plenament el caràcter o les obres de l'Infinit. Fins i tot per a l'intel·lecte més agut, per la ment més poderosa i altament educada, aquest Ésser sant ha de romandre sempre vestit de misteri” (TI 5:654).

Déu és sense igual (1 Reis 8:60). Ell pensa, recorda i actua de maneres que no comprenem. Qualsevol que sigui el nostre intent de representar-lo segons la nostra pròpia imatge, Déu segueix sent Déu. Ell és el que va fer cada floc de neu, cada cervell, cada rostre i cada característica individual única, “i no n'hi ha d'altre” (1 Reis 8:60). Al capdavant, ell és el Creador i, com a Creador, sens dubte és diferent de la seva creació.

Què ens diuen aquests versicles sobre quant difereix Déu de la seva creació? 1 Samuel 2:2; Salms 86:8; Isaïes 55:8, 9; Jeremies 10:10; Titus 1:2.

Quan contemplem tot el que Déu és, tot el que posseeix i tot el que fa, crida l'atenció que pogués tenir competidors. Però és així en el sentit que ha de “competir” per l'amor i l'afecte dels éssers humans. Potser per això diu que és un Déu “gelós” (Èxode 34:14). Déu va crear als éssers humans perquè fossin lliures, el que vol dir que tenim l'opció de servir a ell o a qualsevol altre. Aquest ha estat, en molts sentits, el principal problema humà: decidir servir a altres déus, independentment de la seva forma, en lloc de servir a l'únic Déu digne de servir, a qui va crear tot l'univers i n'és l'amo. Per això, indubtablement, és un Déu gelós.

■ Hi ha a la teva vida quelcom que competeixi amb Déu pels teus afectes? Què és?

EL VERITABLE SENTIT DE PROPIETAT

Pertanyem a Déu tant per creació com per redempció. I no només nosaltres pertanyem a Déu, sinó que totes les nostres possessions també li pertanyen. Nosaltres, per nosaltres mateixos, no posseïm res més que les nostres pròpies decisions.

Un element central de la mundanitat, en contrast, és la idea que som amos de les nostres possessions. Però això és un engany. Quan els cristians pensem que som els amos absoluts de les nostres possessions, creiem alguna cosa contrària al que ensenya la Paraula de Déu. Déu, no nosaltres, és l'amo de tot (Job 38:4-11). Nosaltres som merament forasters i hostes (Levític 25:23), així com els israelites vivien a la Terra Promesa. Fins i tot depenem de Déu per a la nostra propera respiració (Fets 17:25). Ell és l'amo del que creiem que és nostre. No som més que els seus majordoms i, com a tals, hem d'administrar les possessions tangibles i fins i tot les intangibles per a la glòria de Déu.

Enumera, segons els següents versicles, les coses que Déu posseeix. Deuteronomi 10:14; Salms 50:10; 104:16; Ezequiel 18:4; Ageu 2:8; 1 Corintis 6:19, 20.

Què ens diuen aquests textos sobre com hauríem de considerar les coses materials que tenim en el nostre poder?

“Totes les coses pertanyen a Déu. Els homes poden ignorar els seus drets. Mentre ell vessa abundantment sobre els homes les seves benediccions, els homes poden utilitzar els seus dons per a la seva pròpia gratificació egoista; però seran cridats a retre comptes de la seva majordomia” (TI 9:198).

El fet que Déu sigui l'amo i nosaltres siguem els majordoms exigeix una relació en què ell pugui utilitzar-nos en la preparació per al cel, i per a benefici i benedicció dels altres. Però els majordoms infidels poden restringir l'accés del propietari a les seves possessions. Com vam veure ahir, Déu no força la seva voluntat sobre nosaltres. Ell ens va crear i ens va donar possessions en aquest món perquè les administrem per a ell fins que torni. El que fem amb elles reflecteix el tipus de relació que tenim amb ell.

Pensa detingudament en el que significa el fet que, en realitat, no ets l'amo de cap de les coses que posseeixes, sinó que li pertanyen a Déu. Què hauria de dir-te això sobre la manera en què t'has de relacionar amb els teves possessions?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: La majordomia, tal com l'entendem, va començar quan Déu va posar a Adam i Eva en un bonic jardí que havien de tenir cura i governar (Gènesi 2:15). En aquest perfecte ambient, havien de fer que el jardí fos habitable, una tasca que no hauria d'haver estat tan difícil. Déu va aprovar la nova funció d'ells, i els va posar al corrent de la seva responsabilitat. Tenir cura de l'Edèn donaria sentit i portaria felicitat a la nova família.

El verb hebreu per a “domini” (Gènesi 1:26, 28) vol dir “posar sota control i governar”. Donat el context, aquest no era un domini sever, sinó un govern benevolent a cura de la creació de Déu. Aquesta responsabilitat no ha cessat. En aquell lloc, Adam i Eva havien d'aprendre que Déu era l'Amo, i ells eren els seus administradors, o majordoms. Des del principi, Déu va voler que Adam i Eva ocupessin llocs de responsabilitat i confiança, però no com a amos. Havien de demostrar-li a Déu que eren fidels a la seva comesa.

“A Adam i Eva se'ls va donar el jardí de l'Edèn perquè en tinguessin cura. Havien de ‘conrear-lo’ i ‘tenir-ne cura’. Eren feliços en el seu treball. La seva ment, cor i voluntat actuaven en perfecta harmonia. En el seu treball no es cansaven ni es fatigaven. Les seves hores eren plenes de treball útil i de comunió entre si. La seva ocupació era agradable. Déu i Crist els visitaven i parlaven amb ells. Se'ls va donar llibertat total [...]. Déu era l'amo de la seva llar a l'Edèn. Ells ho mantenien per a ell” (MR 10:327).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. El fet que Déu és l'amo del món, què ens ensenya sobre la nostra responsabilitat bàsica cap al medi ambient? Si bé hem d'evitar el fanatisme polític d'alguns ecologistes que adoren la creació mateixa, quina ha de ser la nostra actitud, com a cristians, cap a la cura de l'ambient?
2. Reflexiona en la idea de Déu com un Déu “gelós”. No sempre és un concepte fàcil d'entendre, especialment perquè, en termes humans, considerem que la gelosia és una cosa dolenta, alguna cosa que cal evitar. No obstant això, com podem entendre aquesta idea quan s'aplica a Déu en la forma negativa en què sovint es transmet al món?
3. De quina manera podem aprendre a distingir entre l'ús adequat de les coses físiques que Déu ha creat i el seu gaudi, i l'abús d'aquestes coses? Per què és tan important aquesta distinció?

RESUM: La humanitat ha estat dissenyada per al culte. Aquesta adoració es pot dirigir a un mateix, a les coses creades o al Creador. Només l'última opció aporta una satisfacció duradora, un sentit real de pertinença a l'univers i un profund sentit de propòsit.